

de la Torre, ara en projecte de restauració per iniciativa de la gent de la vall mateix.

nació d'una excursió memorable i de la qual un cop al cim gaudim plenament. L'estona, llarga, que hi

A partir d'aquí renunciem a descriure l'itinerari perquè ja no té interès pel que fa a descoberta del país. El camí clàssic i prou divulgat de la Pica ens esperava i només desitjàvem bon temps per poder coronar aquesta petita aventura amb èxit. Una acampada al pla de la Socalma en una nit de lluna plena rutilant no en podia ser millor auguri. I, efectivament, el diumenge dia 24 de juliol s'aixeca disposat a ajudar-nos en la il·lusionada però també feixuga ascensió. Un cel net com una patena i l'absència total de vent ens animen a emprendre el tram final per la cresta. Les mans i els peus s'alternen àgilment en aquest esforç final. La muntanya vol compartir el nostre goig i fa com si amorosís el llom per fer-nos el camí més fàcil. De sobte som al pic Verdaguer i d'allí al cim central de la Pica no hi ha més que un pas.

Un pas que representa la culmi-

restem, ens passa com un llampec. La col·locació de la placa que commemora la proesa verdagueriana, una missa talment una conversa cordial, un petit àpat amb la ritual llesca de pa amb tomàquet, les fotos de rigor, l'encaixada amb els amics transmissora de tants sentiments comuns i, encara, la satisfacció de veure aplegats al cim més alt de Catalunya una vint-i-cinquena de trempolins, resta tot fos en el record únic i inesborrable d'una estona viscuda amb tota intensitat.

Abans d'acomiar-nos del cim la mirada no es pot estar de tornar a enfilar la successió de carenes que havíem anat travessant per arribar-hi. Com més llunyanes, la calitja les anava fent més difuses i just allà on la vista es perdia es podia endevinar la gran cubeta de la Conca. Tancant els ulls ens va semblar que teníem Tremp a l'abast de la mà...